

Publicerad 2007-02-16 22:34 av SocialPsychoFreak

Jag ber dig att lämna mig ifred, pappa!

Jag kämpar för att hålla mig kvar
För att se verkligheten lite närmare
Men jag går baklänges
Och kommer bara längre ifrån
Jag vill se hatet, inte känna det
Jag vill torka andras tårar, inte mina egna

Om jag tar mitt beslut och faller bakåt i min tvärtom vända värld
Vad gör du då?
Hoppar du efter, räddar mig och låter mig drunkna i tårar?
Du vet inget, du har ingen aning om vad som händer inom mig.

Det är därför jag vill fly från allt.
För att du, min pappa inte ens vet vem jag är
Du flydde själv till en värld som jag aldrig förstod mig på.
Du lämnade mig kvar i dörr öppningen
Med tårar rinnande och blod droppande från armen
Du sa – Irmelin, jag kommer tillbaka när jag klarar av min familj.
- det spelar ingen roll längre hur mycket du gråter för jag kan inte stanna.

Menade du dom orden.
När du kastade stolen på min mamma
Du sa inte ens att du älskade mig
Du kallade mig inte ens för älskling eller älskade Irmelin eller nått sånt

Samma kväll kröp jag upp i min säng
Ovetande att du satt med en spruta i armen och pumpade dig full med droger
Samtidigt så höll jag ett rakblad i handen för första gången
Jag skar mig tills jag somnade av smärta.

Vad det detta du ville?
Kände du att eftersom mamma fanns så behövde du inte ta ansvar?
Men mamma tappade kontrollen och led av djup ångest
Mamma slängde ut mig och min syster pappa, då var jag 11 år
Jag var 11 år och min värld var upp och ner
Min värld var totalt kaos

Och nu vill du att jag ska tacka dig?

Nu när du låter mig bo tillsammans med dig.

Hur kan du be mig säga förlåt när du aldrig sa det till mig

Hur kan du låta mig bo med dig när jag inte ens kan se dig i ögonen?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren SocialPsychoFreak med Poeter.se id #5168 innehar upphovsrätten